

บทที่ 1



บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับที่นักเรียนจะต้องเรียนตั้งแต่เริ่มเรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยถือว่า ภาษาไทยเป็นภาษาของชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชาวไทย เป็นสื่อกลางที่คนไทยทั้งชาติใช้ทำความเข้าใจ คึกคักสื่อสารกัน ก่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัย ทำให้ชาติไทยดำรงเอกราชอยู่ได้ ดังนั้นการอนุรักษ์และสืบทอดภาษาไทยจึงเป็นภาระสำคัญที่คนไทยทุกคนจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียน เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยอนุรักษ์และสืบทอดภาษาไทยให้เจริญก้าวหน้าและมีความมั่นคงสืบไป การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจึงมีความสำคัญมาก ดังที่ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523 : 3) ได้กล่าวไว้ว่า "การสอนภาษาของชาติควรได้รับความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในวงการการศึกษา"

จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยดังกล่าวข้างต้น ผู้ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการที่จะปลูกฝังให้นักเรียนมีความรักในภาษาไทยและมีความรู้ในวิชาภาษาไทยเป็นอย่างดีได้แก่ ครูภาษาไทย แต่สภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยน้อยกว่าวิชาอื่น ไม่มีความรัก ความชื่นชอบ ในการเรียนภาษาไทยเท่าที่ควร ไม่สนใจการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ส่วนใหญ่เกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน ทั้งนี้เนื่องจาก สาเหตุหลายประการ เช่น เข้าใจยาก เนื้อหาวิชาซับซ้อน ไม่น่าสนใจ เป็นภาษาที่ใช้พูดเป็นประจำอยู่แล้ว และสาเหตุที่สำคัญคือ "วิธีสอนของครู" ครูส่วนใหญ่ยังใช้วิธีสอนแบบเดิม อันได้แก่ วิธีสอนแบบบรรยาย หรือวิธีสอนที่เน้นตัวครูเป็นศูนย์กลางอยู่เหมือนเดิม และถ้าจะจัดกิจกรรม ก็จะจัดกิจกรรมที่ซ้ำ ๆ โดยครูเป็นผู้กำหนดกิจกรรมเอง ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม ทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย การเรียนการสอนภาษาไทยจึงไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังที่

ไพฑูลย์ จันทยศ (2521 : 12) กล่าวว่า "การเรียนรู้จะบังเกิดผลหรือล้มเหลว
มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนการสอนเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ เพราะ
การเรียนการสอนเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียน" ฉะนั้นในการเรียนการสอนวิชา-
ภาษาไทย จึงควรต้องมีการปรับปรุงในทุกด้าน

เกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยที่เกิดจากครูผู้สอนนั้น มีผู้วิจัยไว้หลายท่าน ซึ่ง
ผลที่ได้ส่วนมากเหมือนกัน คือครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย ไม่ใช้อุปกรณ์การสอน
ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออก และในการสอน ครูไม่ได้เน้นการสอนให้ทักษะทั้งสี่
คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน สัมพันธ์กัน มักจะสอนแยกเป็นรายวิชา เช่น แยกเป็นวรรณคดี
หลักภาษา การใช้ภาษา หรือไม่ได้เน้นเฉพาะทักษะการอ่านและการเขียนเท่านั้น

ประพันธ์ วิเศษรัฐกรรม (2521 : 125 - 126) ได้วิจัยเกี่ยวกับการศึกษา
แนวการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม
เขตการศึกษา 2 พบว่า ครูนิยมใช้แบบเรียนของกระทรวงศึกษาธิการเป็นหลักในการสอน
วิธีการสอนมักใช้การบรรยาย การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรและการใช้
อุปกรณ์การสอนมีน้อยที่สุด

นอกจากงานวิจัยแล้ว สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (2523 :
6 - 7) ได้รวบรวมปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยเกี่ยวกับตัวครูไว้ว่า ด้านทัศนคติ
ครูขาดความรู้ด้านวิธีสอน ไม่ไ้มุ่งให้นักเรียนได้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียน
เกิดความเบื่อหน่าย ในด้านการสอน ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ไม่ใช่เทคนิค
การสอนแบบต่าง ๆ ไม่ใช่สื่อการสอน ไม่เน้นทักษะทั้งสี่ ทำให้การฝึกฝนทักษะทั้งสี่ด้าน
ไม่ครบตามหลักสูตร

จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยที่กล่าวข้างต้น จะเห็นว่า การที่ครูใช้วิธี-
การสอนเพียงแบบเดียว ไม่ใช่วิธีการสอนที่ใหม่ ๆ แปลก ๆ เราความสนใจนักเรียนนี้
มีผลกระทบต่อการเรียน เพราะทำให้นักเรียนเบื่อวิธีสอนของครู ทำให้ไม่ชอบเรียนวิชา
ภาษาไทยไปด้วย ดังนั้น ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญในอันที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ
เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจภายนอกให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน เกิดความ
สนุกสนาน เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การเรียนการสอนจะต้องเป็นกระบวนการที่ครู

ผู้สอนและนักเรียนมีบทบาทที่สำคัญมากเท่า ๆ กัน การสอนที่ดีที่สุดคือ การที่ผู้เรียนเกิด
การเรียนรู้ได้มากที่สุด

การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้าน-
ภาษาไทยได้ศึกษาค้นหาวิธีการที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้พัฒนาขึ้น เพื่อ
ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย โดยนำเอาสิ่งเร้าที่มีความหมาย มีความแปลกใหม่
และเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเข้ามาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียน
การสอนภาษาไทย ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2523 : 49)
ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยไว้ว่า

การสอนภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษา หลักภาษาหรือวรรณคดีก็ตาม จะต้องม
เรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีแทรกอยู่ด้วย ครูภาษาไทยจึงควรจะสร้าง
บรรยากาศ จัดสภาพการเรียนการสอน ตลอดจนกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตร
เพื่อโน้มน้าวใจให้นักเรียนรักภาษาไทย รักชาติ และคิดที่จะทำนุบำรุงรักษารักษาภาษาไทย
และวัฒนธรรมสาขาอื่น ๆ ไว้มิให้สูญไป

ภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย เป็นมรดกตกทอดมาจากบรรพบุรุษ
เป็นเครื่องมืออันสำคัญที่สุดในการบันทึกและถ่ายทอดวัฒนธรรมเอาไว้ให้สูญหาย ซึ่งอาจจะ
ถ่ายทอดด้วยภาษาเขียนหรือถ่ายทอดสืบต่อกันด้วยวาจา การบอกเล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
การถ่ายทอดเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรม ศิลปะ ประเพณี ที่รวมเรียกว่าคติชาวบ้าน
หรือคตินิเวศวิทยา ซึ่งมีลักษณะเป็นเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมา จากคนรุ่นหนึ่งมาสู่คนอีก
รุ่นหนึ่ง ส่วนมากเป็นการถ่ายทอดกันด้วยความทรงจำและรับปฏิบัติต่อ ๆ กันมา เช่น
เพลงพื้นเมือง เพลงกล่อมเด็ก ความเชื่อ นิทานต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้น การศึกษาทาง
คตินิเวศวิทยาหรือคติชาวบ้าน จึงเป็นการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมสาขาหนึ่ง ดังที่
กิ่งแก้ว อัครดากร (2512 : 309-310.) ได้ให้ความหมายของคตินิเวศวิทยาไว้ว่า

คตินิเวศวิทยา เป็นการศึกษาที่ให้ความสนใจ เรื่องของคนในถิ่นความรู้สึคนึกคิดและ
การแสดงออกด้วยวาจา หรือสิ่งที่มีลักษณะโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษามนุษย์จากเรื่องราว
หรือวรรณกรรมที่ถ่ายทอดกันมาด้วยปากหลายชั่วคน และศึกษาถึงสิ่งที่มีมนุษย์ผลิตหรือวัตถุ
ที่มีมนุษย์สร้างขึ้น โดยวิธีการผลิตหรือสร้างวัตถุนั้น ๆ ก็ได้รับการถ่ายทอดด้วยปากอีกเช่นกัน

นอกจากนั้น กุหลาบ มัลลิกะมาส (2528 : 5) ได้สรุปความหมายของ
คตินิเวศวิทยาไว้ว่า

คติชนวิทยา เป็นวิชาซึ่งศึกษาเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมของกลุ่มชน และนับว่าเป็นวิชาการที่มีชีวิตคู่กันไปกับกลุ่มชนหรือสังคมมนุษย์ วิชาคติชนวิทยา จะเก็บรักษาผลิตผลทางวัฒนธรรมในอดีตกาล และศึกษาค้นคว้าทำความเข้าใจ รวมทั้งรวบรวม บันทึกความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมทั้งในอดีตและปัจจุบันนี้ด้วย จึงเป็นวัฒนธรรมซึ่งมีชีวิตไม่หยุดนิ่ง

จากความหมายของคติชนวิทยาที่กล่าวแล้วข้างต้น จะเห็นว่า คติชนวิทยามีความสำคัญในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมที่สำคัญอย่างหนึ่ง ดังนั้น บทบาทของครูในการอนุรักษ์และ สืบทอดวัฒนธรรมของสังคมนั้น นอกจากจะกระทำโดยการสั่งสอนแล้ว การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน โดยวิธีนำเอาวิธีการและข้อมูลทางคติชนวิทยาหรือคตินักเรียน ซึ่งเป็น วัฒนธรรมท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาไทย จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจ กระตือรือร้นที่จะเรียน และยังเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมของชาติ ให้คงอยู่สืบไป ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520 : 76) ได้ กำหนดนโยบายเกี่ยวกับวัฒนธรรมไว้ในนโยบายพัฒนาการมัธยมศึกษาไว้ว่า

ข้อ 12. จัดกระบวนการสอนเพื่อปลูกฝังและส่งเสริม และเผยแพร่วัฒนธรรม โดยเฉพาะ ในด้านคุณธรรม จริยธรรมและศิลปะแก่นักเรียน และสนับสนุนให้ใช้บุคลากร สถาบัน องค์กรในท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานดังกล่าว

คติชนวิทยาเป็นวิทยาการที่สำคัญยิ่งคือสังคมเพราะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ของชาติ ดังนั้น ในการสอนภาษาไทย ครูจะต้องตระหนักว่า คติชนวิทยากับวัฒนธรรมมี ความสัมพันธ์กัน ในลักษณะที่คติชนวิทยาจะสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมได้โดยการอธิบายของ ชาวบ้านเกี่ยวกับพิธีกรรม เทคโนโลยี และเรื่องราวทางวัฒนธรรมต่าง ๆ

(จารุณี กองพลพรหม 2528 : 1162)

คติชนหรือข้อมูลทางคติชนวิทยาที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอน ภาษาไทยนั้น แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ (กุหลาบ มัลลิกะมาส 2516 : 2 - 3)

1. ประเภทที่ใช้ถ้อยคำ (Verbal) ได้แก่ เพลงพื้นบ้าน นิทานชาวบ้าน บทกวี คำทาย(อะไรเอ๋ย) ความเชื่อโชคลาง ภาษาถิ่น และเพลงเด็ก

2. ประเภทที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (Non Verbal) ได้แก่ ศิลปะหัตถกรรมชาวบ้าน และสถาปัตยกรรมชาวบ้าน

3. ประเภทผสม เป็นการผสมระหว่าง 2 ประเภทแรก ได้แก่ ระบุว่าชาวบ้าน

การเล่นของเด็กและบทเพลงประกอบละครชาวบ้าน และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ

ในวิชาภาษาไทยและวรรณคดีไทย เนื้อหาส่วนใหญ่จะแทรกวัฒนธรรมทางภาษา ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ สุภาษิต คำพังเพย วัฒนธรรมพื้นบ้าน วรรณกรรมพื้นเมือง อยู่ในหลักสูตรและแบบเรียนเป็นจำนวนมาก ครูผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรม เสริมทักษะภาษาไทยขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน โดยการนำเอาวิธีการและข้อมูลทางคติชนวิทยาที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาใช้ประกอบในการเรียนการสอนภาษาไทย เพราะนักเรียนระดับมัธยมศึกษา กำลังเป็นเด็กวัยรุ่น เป็นวัยที่ต้องการแสดงออก ต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน การจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้แสดงออก อาจจะเป็น การเล่านิทาน การร้องเพลงพื้นเมือง ร้องเพลงกล่อมเด็ก การทายปัญหา คำพังเพย ปริศนาคำทาย (อะไรเอ๋ย) ฯลฯ จึงเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของเด็กอย่างยิ่ง เด็กจะจดจำง่าย สนุกสนาน ทำให้บทเรียนมีชีวิตชีวา และมีความหมายขึ้น การแสดงท่าทางเป็นการรู้สึก ว่าตนเองมีความสามารถในการแสดง ทำให้มีกำลังใจ มีความภูมิใจ มั่นใจในตนเอง และเป็นการฝึกการใช้ภาษาไปในตัวด้วย

การเรียนการสอนมีหลายวิธีที่จะให้บรรลุจุดประสงค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่จะให้นักเรียนมีความสำนึกในวัฒนธรรมของชาติ การให้เด็กได้รู้จักวัฒนธรรมของตนเสียก่อนที่จะไปรับวัฒนธรรมของชาติอื่นมาใช้ ประกอบกับ คติชนวิทยาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่เยาวชนควรจะได้รับรู้และอนุรักษ์สืบต่อกต่อไป การนำเอาคติชนวิทยามาใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนการสอนภาษาไทย จึงเป็นวิธีการหนึ่งในหลายวิธีที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาไทย บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าวข้างต้นได้

ด้วยเหตุผลดังที่ได้อธิบายมาแล้วนี้ ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา จึงสนใจที่จะทำการศึกษาความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาและครูภาษาไทย เกี่ยวกับการนำคติชนวิทยามาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยว่า มีความคิดเห็นอย่างไร คติชนแต่ละประเภทสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยได้มากน้อยเพียงใด ด้วยวิธีการใดบ้าง รวมทั้งวิธีการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลที่ควรใช้ ตลอดจนเพื่อทราบปัญหาในการนำคติชนวิทยามาใช้และขอเสนอแนะในการแก้ไข เพื่อจะได้เป็นแนวทางแก่ผู้บริหารและครูภาษาไทยในการปรับปรุง ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการเผยแพร่และอนุรักษ์สืบต่อ วัฒนธรรมไทยให้คงอยู่สืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาและครูภาษาไทยเกี่ยวกับการใช้
คคชนวิทยาในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา ในด้านประเภทของคคชน
วิธีการที่นำมาใช้ วิธีการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาและครูภาษาไทยเกี่ยวกับการ
ใช้คคชนวิทยาในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา ในด้านประเภทของคคชน
วิธีการที่นำมาใช้ วิธีการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

สมมติฐานในการวิจัย

คคชนวิทยา เป็นวัฒนธรรมที่สืบทอดอยู่ในวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยอยู่แล้ว
คังที่ กิ่งแก้ว อัครดากร (2518 : 99) กล่าวว่า "วัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิต
อันเป็นพฤติกรรมส่วนรวมของกลุ่มชนนั้น" นอกจากนั้น คคชนวิทยายังช่วยกล่อมเกลাজิตใจคน
ให้อยู่ในกรอบวัฒนธรรมอันดีงาม คังที่ กุหลาบ มัลลิกะมาส (2507 : 20-27)
กล่าวว่า "คคชชาวบ้าน เป็นเหมือนกรอบล้อมให้ชีวิตอยู่ในขอบเขตที่นิยมว่าดี ...
คคชชาวบ้านจึงยังประโยชน์มหาศาล" และเพราะว่า การศึกษากับสังคมก็มีความสัมพันธ์กัน
อย่างแยกไม่ได้ ในกระบวนการศึกษาปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า โรงเรียนเป็นสถาบัน
สำคัญในการให้การศึกษาและถ่ายทอดวัฒนธรรมแก่สมาชิกของสังคมอย่างเป็นระบบ และ
ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมโดยอ้อมอยู่แล้ว (ชำนาญ แก้วคะคา 2526 : 3)

หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและตัวครูภาษาไทยเองย่อมรู้ดีว่า คคชนวิทยามี
ความสัมพันธ์กับการเรียนการสอนภาษาไทยอย่างแยกกันไม่ออก และสามารถนำคคชนวิทยา
เข้ามาช่วยในการเรียนการสอนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

จากข้อความดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า ความคิดเห็นของหัวหน้า
หมวดวิชาและครูภาษาไทยเกี่ยวกับการนำคคชนวิทยามาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย
ระดับมัศึกษาย่อมไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่หัวหน้าหมวดวิชาและครูภาษาไทย
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5

ขอตกลงเบื้องต้น

1. คำตอบของผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน มีความสำคัญเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงถึงอายุ เพศ คุณวุฒิและประสบการณ์
2. คำตอบของกลุ่มตัวอย่างประชากรถือว่าเป็นคำตอบที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. หัวหน้าหมวดวิชา หมายถึง หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5
2. ครูภาษาไทย หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5
3. คคชนวิทยา หมายถึง การศึกษาถึงชีวิต ประเพณี สิ่งที่อยู่ปฏิบัติกันมาของกลุ่มชนต่าง ๆ ข้อมูลทางคคชนวิทยาหรือคคชนที่ได้มาได้จาก นิทาน ภาษิตคำพังเพย ปริศนาคำทาย ความเชื่อโชคลาง ภาษาถิ่น เพลงเด็ก ศิลปหัตถกรรมชาวบ้าน การละเล่นของเด็ก ระบายชาวบ้าน ละครชาวบ้าน และขนบธรรมเนียมประเพณี
4. การเรียนการสอนภาษาไทย หมายถึง การเรียนการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่หัวหน้าหมวดวิชาและครูภาษาไทยในการนำข้อมูลและวิธีการทางคคชนวิทยา มาประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารในการปรับปรุงและส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เป็นการอนุรักษ์และถ่ายทอดวัฒนธรรมท้องถิ่นอันเป็นมรดกที่สำคัญยิ่งของชาติ
4. เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยต่อไป